

Arrest

nr. 288 556 van 5 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer / mevrouw :
(...)”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 2° in volgende gevallen :

|x| de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De meest recente inreisstempel in het overgemaakte paspoort dateert van 30/12/2019. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier verblijft bij haar ouders en haar broer haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Het feit dat ze eventueel een relatie heeft, geeft haar niet automatische recht op verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, §1, 6°; 7; 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"4.1.

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering. Dat dit kan worden afgeleid uit het artikel 1, 6° Vw. dat het volgende stelt: (...)

4.2.

Dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw. Dat artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden: (...)

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd nu de verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt immers uit de bewoordingen van artikel 7: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ..."

4.3.

Daarnaast is de verweerster bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, zie RvS 9 juni 2022, nr. 253.942).

De verzoekster verwijst hierbij ook naar recente rechtspraak van de Raad van State, dd. 9 juni 2022: Wanneer verweerster een BGV neemt volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. Verweerster moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 van de Verblijfswet (Vw). De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat verweerster de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer Verweerster beveelt het grondgebied te verlaten, moet zij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe zij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vw, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vw en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991. (zie RvS 9 juni 2022, nr. 253.942) Dat de motieven deugdelijk moeten zijn.

Dat de verweerster in haar beslissing zelf vrij vaag blijft.

Er is geen duidelijke motivering voor de herleiding van de termijn om het grondgebied te verlaten van 30 dagen naar 7 dagen.

Als een bevel om het grondgebied te verlaten een termijn van minder dan 30 dagen omvat, moet de Dienst Vreemdelingenzaken dit in het bevel om het grondgebied te verlaten motiveren.

In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt er louter verwezen naar het toepasselijke wetsartikel op basis waarvan er een termijn van meer dan 7 dagen maar minder dan 30 dagen kan worden toegekend. Er wordt echter niet gemotiveerd waarom er specifiek voor een termijn van 7 dagen is gekozen.

Voorts is de motivering gebrekkig aangezien er niet wordt ingegaan op het gezins- en familieleven van de verzoekster.

4.4.

AANGAANDE HET GEZINS- EN FAMILIELEVEN CONFORM HET ARTIKEL 8 EVRM

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten totaal geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekster.

De bestreden beslissing stelt louter het volgende:

"Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier verblijft bij haar ouders en haar broer haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Het feit dat ze eventueel een relatie heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf."

(zie het stuk 1)

Er staat dus enkel in de bestreden beslissing dat het verblijf van de verzoekster bij haar familie niet automatisch een recht op verblijf geeft, alsook dat de scheiding van haar familie van tijdelijke duur is. Er wordt hierbij echter voorbij gegaan aan het eigenlijke gezins- en familieleven van de verzoekster.

Dat de verzoekster reeds meerdere jaren in België verblijft en samenwoont met haar ouders en broer. Ook de verloofde van de verzoekster verblijft in België.

Dat de verzoekster verschillende documenten voorlegt die betrekking hebben op haar ouders/broer, met name:

- *De bijlage 15 van haar ouders (zie het stuk 2) ;*
- *De blanco strafregisters van haar ouders (zie het stuk 3) ;*
- *De attesten leefloon van haar ouders (zie het stuk 4) ;*
- *De arbeidsovereenkomsten van haar ouders + loonfiches (zie het stuk 5).*

Deze documenten tonen onder andere aan dat de ouders van de verzoekster verblijfsrecht hebben in België, dat ze hier werken en dat ze een blanco strafregister hebben.

Dat de verzoekster tevens verschillende documenten voorlegt betreffende medische, farmaceutische en hospitalisatiekosten. Deze hebben betrekking op de periode september 2021 tot heden (zie het stuk 6). Daarnaast legt de verzoekster een attest leefloon voor dat aantoonst dat de verzoekster tot op heden geen leefloon heeft ontvangen van het OCMW (zie het stuk 7). Deze documenten tonen aan dat de verzoekster financieel behoeftig is en momenteel niet kan rekenen op de tussenkomst van het OCMW.

Dat de verzoekster ten slotte verschillende getuigenissen voorlegt die toelaten zich een beter beeld te vormen van verzoekster en van het leven dat ze hier al heeft opgebouwd (zie het stuk 8).

Uit deze getuigenissen blijkt dat de verzoekster haar uiterste best doet om zich te integreren in onze maatschappij. Ze is erg gemotiveerd om de Nederlandse taal te leren, ze heeft vrijwilligerswerk gedaan, ze heeft hier al een groot netwerk opgebouwd, ... De verzoekster doet met andere woorden haar uiterste best om hier haar familiale banden te behouden en haar privé-leven uit te bouwen.

Uit bovenstaande elementen blijkt dat de verzoekster samenwoont met haar ouders/broer en financieel afhankelijk is van hen. De ouders van de verzoekster hebben hier verblijfsrecht en ze werken hier. Daarnaast is het zo dat de verzoekster geen familie meer heeft in Albanië. Bijgevolg valt de verzoekster wel degelijk onder het art. 8 EVRM.

Dat hierbij dient te worden verwezen naar de hogere rechtsnormen die in acht dienen te worden genomen volgens het hiervoor besproken artikel 7 Vw.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

“De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren.

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015)

Dat het verwijzen naar de 3 onderwerpen, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand er niet voor zorgen dat aan de motiveringsplicht voldaan is.

Dat uit de korte motivering niet kan worden afgeleid dat er daadwerkelijk een onderzoek naar de persoonlijke situatie en deze voornoemde elementen heeft plaats gevonden.

Dat het bevel nochtans een zware impact zou hebben op het leven van de verzoekster.

Dat in het licht van de gevolgen die de beslissing met zich mee brengt, de beslissing onredelijk en nietafdoende werd gemotiveerd.

Dat de verweerster in principe naast het recht op gezins- en familieleven motiveert.

Dat ze enkel verwijst naar het feit dat het verblijf bij haar ouders/broer en het eventueel hebben van een relatie niet automatisch een recht op verblijf geeft, alsook dat de tijdelijke scheiding niet disproportioneel is t.a.v. het recht op een gezins- of privéleven.

Dat hierbij vooreerst moet worden rekening gehouden met het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil, praktische regelingen of scholing en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico op schending van het recht op respect voor privé- en/of familielevens wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familielevens noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden⁴.

Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden. Dat de verzoekster al jaren met haar verblijfs gemachtigde ouders/broer samenwoont in België. Dat zij bloedverwanten zijn en een familieleven met elkaar hebben.

Dat de verzoekster en haar ouders/broer het recht hebben op een menswaardig bestaan, samen.

Dat de verweerster aldus niet ingegaan is op het werkelijke gezins- en familielevens. Verzoekster woont samen met haar ouders/broer aan M. (...), te 9820 MERELBEKE.

4.5.

BESLUITEND

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 1, §1, 6° van de Vreemdelingenwet schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt gemotiveerd dat aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten binnen zeven dagen omdat zij, vrijgesteld van de visumplicht, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, waarbij de verwerende partij verduidelijkt dat de meest

recente inreisstempel in het overgemaakte paspoort dateert van 30 december 2019 en dat het regelmatig verblijf van de verzoekende partij bijgevolg nu verstreken is. De verwerende partij motiveert tevens dat het feit dat de verzoekende partij hier bij haar ouders en haar broer verblijft haar niet automatisch recht op verblijf geeft, dat het feit dat zij gescheiden wordt van haar familie van tijdelijke duur is: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen, dat het feit dat ze eventueel een relatie heeft haar niet automatisch recht op verblijf geeft, dat rekening houdend met alle bovenstaande elementen er bijgevolg besloten kan worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar zij een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat haar zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet uitleggen hoe zij rekening heeft gehouden met de vereisten van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat dit specifiek moet gemotiveerd zijn en stelt dat de verwerende partij in haar beslissing zelf vrij vaag blijft, verduidelijkt zij geenszins omtrent welke relevante elementen, waarmee overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, de verwerende partij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Waar zij vervolgens betoogt dat er geen duidelijke motivering is voor de herleiding van de termijn om het grondgebied te verlaten van dertig dagen naar zeven dagen, dat als een bevel om het grondgebied te verlaten een termijn van minder dan dertig dagen omvat, de gemachtigde dit in het bevel om het grondgebied te verlaten moet motiveren, dat er in het bevel om het grondgebied te verlaten louter wordt verwezen naar het toepasselijke wetsartikel op basis waarvan er een termijn van meer dan zeven dagen maar minder dan dertig dagen kan worden toegekend en dat er echter niet wordt gemotiveerd waarom er specifiek voor een termijn van zeven dagen is gekozen, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij heden nog een belang heeft bij dit betoog. Immers werd de maximumtermijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek intussen bereikt en overschreden. De Raad wijst erop dat het belang niet alleen dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans nog enig belang heeft bij voornoemde grieven.

Daar waar de verzoekende partij betoogt dat de motivering gebrekkig is aangezien er niet wordt ingegaan op haar gezins- en familieleven, dat de gemachtigde in het bestreden bevel totaal geen rekening heeft gehouden met haar gezins- en familieleven, kan zij niet worden gevolgd. De verwerende partij heeft immers in de bestreden beslissing gesteld dat het feit dat de verzoekende partij hier bij haar ouders en haar broer verblijft haar niet automatisch recht op verblijf geeft, dat het feit dat zij gescheiden wordt van haar familie van tijdelijke duur is: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen, dat het feit dat ze eventueel een relatie heeft haar niet automatisch recht op verblijf geeft, dat wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar zij een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat haar zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt aldus niet dat er niet wordt ingegaan op haar gezins- en familieleven of dat de gemachtigde in het bestreden bevel totaal geen rekening heeft gehouden met haar gezins- en familieleven, minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk, zoals tevens zal blijken uit punt 2.19., over welke relevante elementen betreffende haar familie- en gezinsleven de verwerende partij ten onrechte niet heeft gemotiveerd of met welke relevante elementen de verwerende partij in dit verband geen rekening heeft gehouden.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij een standaardbeslissing heeft genomen die op gelijk wie van toepassing zou kunnen zijn, merkt de Raad op dat als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821). De verzoekende partij stelt dat uit de korte motivering niet kan worden afgeleid dat er daadwerkelijk een onderzoek naar de persoonlijke situatie en haar gezinsleven heeft plaatsgevonden, maar maakt dit, mede gelet op hetgeen uiteengezet wordt in punten 2.18., 2.19. en 2.20, geenszins concreet aannemelijk.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van het bevel haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om voornoemde beginselen geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.7. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

2.8. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

2.9. De verzoekende partij wijst op het gezinsleven dat zij heeft met haar ouders en broer.

De verwerende partij heeft hierover in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier verblijft bij haar ouders en haar broer haar niet automatisch recht op verblijf. (...)

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

(...)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639"

Gelet op voornoemde motieven kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij niet is ingegaan op haar werkelijke gezins- en familieleven, minstens maakt zij het tegendeel niet concreet aannemelijk. Uit voornoemde motieven blijkt immers dat de verwerende partij het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar ouders en broer heeft onderzocht, het niet expliciet betwist en is overgaan tot een belangenafweging. Het betoog van de verzoekende partij dat erop gericht is aan te tonen dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met haar ouders en haar broer – met name waar zij stelt dat zij samenwoont met haar ouders en broer, dat zij verschillende documenten voorlegt die betrekking hebben op haar ouders en broer, met name de bijlage 15 van haar ouders, de blanco strafregisters van haar ouders, de attesten leefloon van haar ouders en de arbeidsovereenkomsten en loonfiches van haar ouders, en stelt dat deze documenten onder andere aantonen dat haar ouders verblijfsrecht hebben in België, hier werken en een blanco strafregister hebben, dat zij tevens verschillende documenten voorlegt betreffende medische, farmaceutische en hospitalisatiekosten, dat deze betrekking hebben op de periode september 2021 tot heden, dat zij daarnaast een attest leefloon voorlegt dat aantoont dat zij tot op heden geen leefloon heeft ontvangen van het OCMW, dat deze documenten aantonen dat zij financieel behoeftig is en momenteel niet kan rekenen op de tussenkomst van het OCMW, dat uit bovenstaande elementen blijkt dat zij samenwoont met haar ouders en broer en financieel afhankelijk is van hen, dat haar ouders hier verblijfsrecht hebben en hier werken, dat zij bijgevolg wel degelijk onder artikel 8 van het EVRM valt, dat het EHRM voornamelijk kijkt naar *de facto* familiebanden, dat zij al jaren met haar verblijfsgemachtigde ouders/broer samenwoont in België, dat zij bloedverwanten zijn en een familieleven met elkaar hebben, dat zij samenwoont met haar ouders en broer te 9820 Merelbeke – is, gelet op de vaststelling dat het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar ouders en broer niet wordt betwist, niet dienstig.

Door op algemene wijze voor te houden dat zij haar uiterste best doet om hier haar familiale banden te behouden, dat zij geen familie meer heeft in Albanië, dat het bevel nochtans een zware impact zou hebben op haar leven en dat zij, haar ouders en broer het recht hebben op een menswaardig bestaan samen, toont de verzoekende partij niet aan dat de in de bestreden beslissing gemaakte belangenafweging waarin wordt gesteld dat het feit dat zij gescheiden wordt van haar familie van tijdelijke duur is: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen, dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de verzoekende partij een lang verblijf geniet om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat haar zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 8 van het EVRM is.

2.10. De Raad merkt in dit verband nog op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari

2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Wat het samenwonen met haar ouders en broer betreft, wijst de Raad erop, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat het gegeven dat de verzoekende partij bij haar ouders en haar broer verblijft niet automatisch een recht op verblijf geeft. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke scheiding van haar familieleden tot gevolg gedurende dewelke de verzoekende partij haar situatie kan regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een tijdelijke terugkeer staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het gezinsleven noch kan een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, zoals eveneens wordt aangegeven in de bestreden beslissing,

minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk.

2.11. De verzoekende partij voert verder aan dat ook haar verloofde in België verblijft.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Het feit dat ze eventueel een relatie heeft, geeft haar niet automatische recht op verblijf.

(...)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639”

2.12. Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot de stelling dat haar verloofde in België verblijft, doch haar relatie met haar verloofde geenszins verder toelicht. Uit de (vermeende) verlovings op zich kunnen geen voldoende hechte en effectief beleefde banden afgeleid worden. Evenmin kan dit afgeleid worden uit het verblijf van haar (vermeende) verloofde in België. De verzoekende partij legt bij haar verzoekschrift getuigenissen van haar (vermeende) verloofde en van derden voor, waarin haar relatie bevestigd lijkt te worden, maar toont hiermee niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar (vermeende) verloofde zodat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dan ook geenszins aannemelijk wordt gemaakt.

2.13. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij alsnog is overgegaan tot een belangenafweging doch heeft geoordeeld dat een terugkeer naar het herkomstland om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De Raad herhaalt in dit verband dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te

worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke scheiding van haar (vermeende) verloofde tot gevolg gedurende dewelke de verzoekende partij haar situatie kan regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke terugkeer staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het gezinsleven noch kan een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, zoals eveneens wordt aangegeven in de bestreden beslissing, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk.

2.14. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er, zoals zij voorhoudt, voorbij wordt gegaan aan haar eigenlijke gezins- en familielevens of dat de verwerende partij in het bestreden bevel totaal geen rekening heeft gehouden met haar gezins- en familielevens.

2.15. Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij reeds meerdere jaren in België verblijft, dat zij verschillende getuigenissen voorlegt die toelaten een beter beeld van haar en van het leven dat ze hier al heeft opgebouwd te vormen, dat uit deze getuigenissen blijkt dat zij haar uiterste best doet om zich te integreren in de Belgische maatschappij, dat zij erg gemotiveerd is om de Nederlandse taal te leren, vrijwilligerswerk heeft gedaan, hier al een groot netwerk heeft opgebouwd..., dat zij met andere woorden haar uiterste best doet om hier haar privéleven uit te bouwen, lijkt zij te wijzen op het bestaan van een privéleven. Zij slaagt er met dit betoog, dat uitsluitend onderbouwd wordt met eigen verklaringen en die van derden, echter niet in om een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij alsnog is overgegaan tot een belangenafweging doch heeft geoordeeld dat een terugkeer naar het herkomstland om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De Raad wijst er nogmaals op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een tijdelijke terugkeer staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het privéleven noch kan een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, zoals eveneens wordt aangegeven in de bestreden beslissing, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk.

2.16. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.17. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.18. De verzoekende partij meent verder dat er sprake is van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt echter op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

2.19. Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet worden opgemaakt dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden. Door louter te stellen dat zij verschillende documenten voorlegt betreffende medische, farmaceutische en hospitalisatiekosten die betrekking hebben op de periode september 2021 tot heden, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er elementen betreffende haar gezondheidstoestand zijn waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden, minstens laat zij na deze elementen concreet toe te lichten. In dit licht wijst de Raad er nog op dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat het gaat om de toekenning van tussenkomst in hospitalisatie-, farmaceutische en medische kosten alsook kosten voor ambulante zorgen in een ziekenhuis, doch dat ook blijkt dat de tussenkomst is stopgezet vanaf 4 mei 2022. Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezondheidstoestand of het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

2.20. Uit hetgeen *supra* uiteengezet wordt, blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd over het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift en mede gelet op hetgeen *supra* reeds uiteengezet werd niet aan dat er concrete elementen zijn waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt en kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij naast het recht op gezins- en familieleven motiveert, noch dat zij niet weet op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie.

2.21. *In casu* blijkt niet dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat uit de

korte motivering niet kan worden afgeleid dat er daadwerkelijk een onderzoek naar haar persoonlijke situatie en de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft plaatsgevonden. Evenmin toont zij aan dat het in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gevoerde onderzoek incorrect of onredelijk is.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

2.22. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de meest recente inreisstempel in het overgemaakte paspoort dateert van 30 december 2019 en dat het regelmatig verblijf van de verzoekende partij bijgevolg nu verstreken is, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

2.23. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat in het licht van de gevolgen die de beslissing meebrengt, de beslissing onredelijk en niet afdoende werd gemotiveerd.

2.24. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.25. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER